

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 17. studenog 2025.

Analiza odluke

Radočaj protiv Hrvatske
zahtjev br. 22092/21

čl. 3. Konvencije – zabrana mučenja

Podnositeljevi navodi o neučinkovitoj istrazi nasilja u obitelji bili su očito neosnovani

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u vijeću od 7 sudaca, 20. svibnja 2025. donio je odluku o nedopuštenosti zahtjeva podnositelja koji je tvrdio da je istraga koju su provela nadležna tijela u Hrvatskoj bila neučinkovita i protivna jamstvima čl.3. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija).

U rujnu 2019. otac podnositelja zahtjeva podnio je kaznenu prijavu ODO-u u Gospiću protiv svoje bivše supruge i maćehe podnositelja zahtjeva Ma.R., zbog nasilja u obitelji počinjenog na štetu podnositelja zahtjeva i njegovog polubrata T.R., koji su u relevantno vrijeme bili maloljetni. U kaznenoj prijavi je navedeno je da je Ma.R. od 2010. do 2013., a zatim od 2014. do 2015., podnositelja više puta udarala, vukla za kosu, nazivala ga pogrđnim imenima te prijetila da ništa ne smije reći ocu. Kaznenoj prijavi priloženo je vještačenje multidisciplinarnog tima Poliklinike za zaštitu djece i mladih Grada Zagreba u kojem je zaključeno da je podnositelj razvio sindrom zlostavljanog djeteta kao posljedicu zanemarivanja i emocionalnog zlostavljanja maćehe i oca. Navedenoj kaznenoj prijavi prethodila je ranija kaznena prijava ODO u Gospiću protiv Ma.R., također zbog navodnog zlostavljanja podnositelja i njegovog polubrata. U svibnju 2019. ODO u Gospiću je obavijestilo oca podnositelja da po provedenoj istrazi nije utvrdilo elemente kaznenog djela povrede djetetovih prava protivno članku 177. Kaznenog zakona. Nakon što je policija obavila obavijesne razgovore s predloženim svjedocima, ali bez ispitivanja Ma.R., ODO u Gospiću odbacilo je i drugu kaznenu prijavu utvrdivši da nije postojala osnovana sumnja da bi Ma.R. zlostavljala podnositelja ili T.R.-a. Pritom se ODO u Gospiću pozvalo na mišljenje nadležnog Centra za socijalnu skrb, koji je nadzirao obitelj 2018. i 2019. godine, a koji je utvrdio da je Ma.R. bila topao i brižan roditelj, dok je podnositeljev otac bio nasilan. Podnositelj zahtjeva upućen je da može preuzeti kazneni progon te da prije podizanja optužnice mora zatražiti provođenje dokazne radnje prvog ispitivanja osumnjičene Ma.R. Ponovno zastupan po ocu, podnositelj je to učinio, međutim Županijski sud u Karlovcu odbio je njegov i prijedlog polubrata za ispitivanje Ma.R. kao neosnovan zaključivši da nije bilo naznaka da je Ma.R. počinila

prijavljeno zlostavljanje. Izvanraspravno vijeće istog suda kasnije je iz istog razloga odbilo i žalbu. Naknadno podnesenu ustavnu tužbu, Ustavni sud je odbacio.

Pred Europskim sudom podnositelj je prigovorio temeljem članka 3. Konvencije, smatrajući na hrvatske vlasti nisu učinkovito istražile njegove navode o obiteljskom nasilju koje je nad njim vršila njegova maćeha, posebno odbijanjem provođenja ispitivanja osumnjičenice, te uzimanjem u obzir nalaza i mišljenja multidisciplinarnog tima koje potvrđuje da je bio žrtva zlostavljanja.

Europski sud je smatrao da je istraga u cjelini ispunila standarde primjerenosti i temeljitosti zajamčene člankom 3. Konvencije, unatoč činjenici što Ma.R. nije ispitana tijekom istrage. Europski sud je cijenio činjenicu da je dotična bila prethodno ispitana u vezi s ranijom kaznenom prijavom podnositelja zahtjeva. Također, podsjetio je da se zahtjevi primjerenosti i temeljitosti istrage ne mogu svesti na puki kontrolni popis istražnih radnji koje treba poduzeti kako bi se zadovoljili standardi iz članka 3. Konvencije, budući da se svaki predmet treba ocjenjivati u svjetlu njegovih specifičnih okolnosti i činjenica ([Mustafa Tunç i Fecire Tunç protiv Turske \[VV\]](#)¹, br. 24014/05, stavak 176., 14. travnja 2015.).

Stoga, iako je ispitivanje osumnjičene doista uobičajena istražna radnja, Europski sud je primijetio da ista nije obvezna prema hrvatskom pravu². S druge strane, nakon kaznene prijave koju je u ime podnositelja zahtjeva podnio njegov otac, nadležna tijela odmah su poduzela niz drugih istražnih radnji radi provjere iznesenih navoda. Tako su pribavila informacije i rezultate psihološke obrade od relevantnih tijela socijalne skrbi koja su već niz godina pratili obitelj, ispitala su predložene svjedočke, te su izvršila uvid u druge materijale u spisu predmeta. Navedeno je bilo dostatno Europskom sudu da utvrdi da su hrvatske vlasti poduzele sve potrebne mjere nakon što je podnositelj iznio tvrdnju da je bio žrtva zlostavljanja. Ujedno, Europski sud je ponovio da obveza provođenja istrage „nije obveza rezultata, već sredstva“ te da svaka istraga ne mora nužno biti uspješna ili dovesti do zaključka koji se podudara s opisom događaja kojeg je dao podnositelj kaznene prijave ([M.P. i drugi protiv Bugarske](#), br. 22457/08, stavak 111., 15. studenog 2011.), međutim nadležna tijela trebaju pri donošenju zaključka predmet podvrgnuti pažljivoj ocjeni kako odvrćuajući učinak uspostavljenog pravnog sustava i značaj uloge koju on treba imati u sprječavanju povreda zabrane zlostavljanja ne bi bio doveden u pitanje ([Sabalić protiv Hrvatske](#), br. 50231/13, stavak 97. od 14. siječnja 2021.).

Nadalje, Europski sud se nije mogao složiti s podnositeljevim navodima da domaća tijela nisu uzela u obzir nalaz i mišljenje multidisciplinarnog tima Poliklinike za zaštitu djece i mladih Grada Zagreba. Upravo suprotno, izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Karlovcu iznijelo je detaljne razloge zbog kojih je utvrdilo da taj nalaz i mišljenje nisu dovoljni za zaključak da se zlostavljanje dogodilo na način kako je navedeno u kaznenoj prijavi. Europski sud je ujedno napomenuo da je podnositelj opetovano imao mogućnost iznijeti svoje viđenje činjenica tijekom postupka, pred multidisciplinarnim timom i u dva navrata pred policijom.

¹ Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).

² Zakon o kaznenom postupku (NN 152/08 s naknadnim izmjenama i dopunama) – članak 206.

Zaključno, Europski sud je istaknuo da iz svih njemu dostupnih materijala jasno proizlazi da su hrvatske vlasti uložile istinski napor da razjasne okolnosti predmeta postupajući s razumnom brzinom, temeljito, neovisno i objektivno i pritom omogućile žrtvi da sudjeluje u istrazi ([X. i drugi protiv Bugarske \[VV\]](#)³, br. 22457/16, stavci 185.—192., 2. veljače 2021.) zbog čega je ocijenio da je istraga bila u skladu s jamstvima čl. 3. Konvencije, kako su utvrđena sudskom praksom tog Suda.

Slijedom navedenog, Europski sud je utvrdio da je zahtjev podnositelja očito neosnovan te ga odbacio.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2025. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

³ Sažetak presude dostupan je i na [hrvatskom jeziku](#).